

Питання військово-патріотичного виховання молоді одні з першочергових у діяльності комітетів комсомолу. Та нерідко робота в цьому напрямі носить епізодичний характер... (Див. 2 стор.).

У віддаленому селі цілий місяць серед літа був зачинений магазин. Чому? За скаргою жителів на місце виїхав наш кореспондент. (2—3 стор.).

Змістовному дозвілю молоді слід приділяти багато уваги. В центрі має бути його ідейно-естетичний рівень. (Випуск «Дисзалу» читайте на 4 стор.).

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 18 жовтня 1986 року

№ 125 (8788).

Ціна 2 коп.

ТРУДЯЩІ ОБЛАСТІ ЗАЯВЛЯЮТЬ ПРО ПІДТРИМКУ ЗУСИЛЬ НАШОЇ ДЕРЖАВИ, СПРЯМОВАНИХ НА ГАРАНТУВАННЯ БЕЗПЕКИ ВСІХ НАРОДІВ, ПРО РІШИМІСТЬ САМОВІДДАНОЮ ПРАЦЮ ЗМІЦНЮВАТИ МИР.

МИ — ЗА МИР!

ЗАЛЯКАТИ? НЕ ВИЙДЕ!

Кілька вечорів, залишивши всі справи, ми зацікавлено слухали спочатку пресконференцію М. С. Горбачова в Рейк'явіку, потім виступ Генерального секретаря ЦК КПРС по радянському телебаченню.

Миротлюбна життєствердна політика Радянського Союзу знову не знайшла підтримки в американській адміністрації. Це засмучує і тривожить водночас. Михайло Сергійович зазначив у виступі, що Сполучені Шта-

ти хочуть економічно виснажити Радянський Союз через гонку найновіших і найдорожчих космічних озброєнь, хочуть зірвати наші плани, в тому числі і в соціальної сфері, у сфері поліпшення життєвих умов нашого народу.

Ми, радянські люди, розуміємо це, і сьогодні ще тіснішими стануть наші ряди. Нічого з того не вийде! Нашу віру в правильність і мудрість політики нашої Комуністичної партії не підірвати. І сьогодні ми будемо ще краще працювати, щоб зміцнювати обороноздатність і могутність Батьківщини.

У суботу плануємо закін-

чити збирання буряків. Загальна площа, з якої ми з Г. Ю. Грудзем зібрали своїм РКС-6, (я працюю помічником) урожай, становитиме 230 гектарів.

Працювати ще організованіше вирішили й усі комсомольці колгоспу, серед яких ті, на кого рівняємось ми всі — водії С. Білик, І. Пугіря, доярка В. Бистрова, механізатори М. Бирча, М. Коваленко. Радянське керівництво сказало своє слово. Ми відповімо трудом.

С. КОЗЮРА,
механізатор тракторної бригади № 2 колгоспу імені Гарького.
Долинський район.

ТАКА ЛЕГКОВАЖНІСТЬ— ЗЛОЧИН

Людство прагне миру. Але ще ніколи він не стояв перед такою страшною загрозою як тепер. Світові загрожує ядерна війна. І не знайдеться на планеті безпечної місця для тих, хто розв'яже цю війну.

Рейган дуже легковажно поставився до зустрічі в Рейк'явіку. Саме так, іншого слова і не підбереш. Всі ми уважно стежили за інформацією, яку передавало із Рейк'явіка радянське телебачення. Як сказав М. С. Горбачов, президент США прибув до Ісландії з порожніми руками, не готовим до переговорів. Військово-промисловий комплекс, якому він віддано служить, не дав йому ні вказівок, ні повноважень, бо не зацікавлений у мирі.

Не перший рік маю справу з архівними документами, вивчаю їх. У Держархіві Кіровоградської області зберігаються документи ще з часів заснування Єлисаветою фортеці, документи часів Великої Жовтневої революції, Великої Вітчизняної війни. І більшість з них відображає прагнення людей усіх часів до миру. Історія вчить нас, що без взаєморозуміння між людьми світ існувати не може. Тож будемо сподіватися, що це, нарешті, зрозуміє і Рейган.

В. ГУЛЕНКО,
архівіст Держархіву Кіровоградської області.

Валентина СІЛЯРЕНКО і Тетяна КОЗЮЛІНА з цеху дозрівання сирів Кіровоградської маслосирбазу у переддень Дня працівників харчової промисловості у хорошому настрої — справи ладяться. 85 процентів продукції при плані 72,3 йде першим сортом.
Фото В. ГРИБА.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Минулого року «Молодий комуніст» вже друкував інтерв'ю із завідувачим відділом обліку та розподілу житлової площі Кіровоградського міськвиконкому Д. Г. МОЗУЛЬ. Сьогодні ми знову запросили Дмитра Гордійовича до розмови.

ПИТАННЯ ДОВКОЛА КВАРТИРНИХ МЕТРІВ

КОР.: З початку осені підприємства, організації, установи поповнилися молодими кадрами — спеціалістами, що закінчили вузи. Тому більшість питань надходить саме від них. Як відомо, молоді спеціалісти користуються правом позачергового отримання житлової площі, але повинні бути поставлені на чергу за всіма правилами. Тож читачі запитують, як тут бути з пропискою?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Звичайно, щоб стати на чергу, потрібно прописатися в даному населеному пункті. Але на молодих спеціалістів, що приїхали працювати за розподілом, це правило не розповсюджується. Вони ставляться на чергу автоматично і вже потім прописуються на площі, яку їм виділило підприємство.

КОР.: Молодий спеціаліст Т. Олексієнко запитав, чи має право підприємство, яке забезпечило її гуртожитком, зняти з пільгової черги на квартиру.

Д. Г. МОЗУЛЬ: Ні, не має. Надання гуртожитку — це тимчасове забезпечення молодих спеціалістів житловою площею. Тож громадянка Олексієнко Т. Ф. з пільгової черги не знімається. Це правило діє з вересня 1980 року.

КОР.: Якщо пройшло 3 роки, а молодий спеціаліст так і не має житла...

Д. Г. МОЗУЛЬ: Щодо житла, то права молодого спеціаліста залишаються дійсними до тих пір, поки громадянин не отримає квартиру.

КОР.: Традиційне питання: яку квар-

тиру має право отримати молода сім'я, що складається з трьох чоловіків?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Мова йде про так звану перспективну сім'ю, де поки що одна дитина. Згідно постанови Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради профспілок від 11 грудня 1984 року «Про затвердження Правил обліку громадян, що потребують поліпшення житлових умов, і надання їм житлових приміщень в Українській РСР», у місті Кіровограді сім'я забезпечується площею з розрахунку не менше 7,3 квадратних метра на чоловіка і не більше, як 13,65. Тож якщо на час розподілу житла молода сім'я має лише одну дитину, то вона отримає лише двокімнатну квартиру.

КОР.: Минулого року в інтерв'ю ви говорили, що молоді сім'ї, де середній вік жінки і чоловіка не перевищує 30 років, і які мають дітей, користуються правом першочергового одержання житла через житлово-будівельні кооперативи.

Д. Г. МОЗУЛЬ: Так, молоді сім'ї дійсно користуються таким правом, воно передбачено Постановою ЦК Компартії України та Ради Міністрів УРСР № 186 від 14 квітня 1981 року.

КОР.: Наша читачка Коваленко лише, що виїхала заміж за чоловіка, який був раніше одружений, обом їм по 25, мають дитину. Тож запитав, чи можуть і вони скористатися цим правом.

Д. Г. МОЗУЛЬ: Ні, не можуть. Це право надається сім'ям, де і чоловік, і

жінка вступили в перший шлюб у віці до 30 років. Про це докладніше можна прочитати, зокрема, у брошурі Г. П. Макарова «Права підприємства по розподілу

житлової площі», або ж у самій постанові.

КОР.: Якщо мова зайшла про кооператив, то хочу задати вам ще два питання. З першим звернулася сім'я Лінських: чи мають вони право обміняти будинок, що належить їм на правах особистої власності, на кооперативну квартиру?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Не мають. Дозволений обмін лише кооперативної квартири на державну або ж кооперативної на кооперативну.

КОР.: Поширене питання: чи можуть громадяни, що стоять на черзі на отримання державної квартири, вступати в житлово-будівельні кооперативи?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Так, можуть, більш того — вони користуються першочерговим правом при отриманні кооперативної квартири.

КОР.: Мати із сином, якому незабаром виповнюється 9 років, живуть в однокімнатній квартирі. Чи має ця жінка право стати на чергу на отримання двокімнатної?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Звичайно, що так. Громадяни, за віком старші дев'яти років і різних статей, мають право на отримання двокімнатної квартири, незалежно від того, якого розміру їхня однокімнатна. Цей закон якраз і стосується матері з сином, що задали питання. Виняток складають тільки чоловік і жінка, тобто подружжя.

КОР.: Ось така ситуація: подружжя, що працює на одному підприємстві і

стоїть на квартирному обліку, розриває шлюб...

Д. Г. МОЗУЛЬ: Як не прикро, але такі ситуації зустрічаються. У пункті 30 Правил, про які уже згадувалося, говориться, що коли подружжя, яке працює на одному підприємстві чи установі, розриває шлюб, то облікова справа розділяється і за обома пими зберігається право перебування на квартирному обліку. Цей пункт також передбачає ситуацію, коли подружжя працює в різних установах і хтось один (припустимо, дружина) стоїть на квартирному обліку. Якщо шлюб розірвано, то її колишній чоловік переводиться на облік за місцем своєї роботи, а якщо там облік не ведеться, — у виконавчий комітет Ради народних депутатів за місцем проживання.

КОР.: Звісно, що багато сімей, які не мають власного помешкання і стоїть на квартирному обліку, вимушені проживати за договором у будинках державного фонду. Тепер, коли боротьба з нетрудовими доходами торкнулася і власників таких квартир, вони стали неохоче здавати площу, яка в них фактично пустує. Що на це скажуть органи влади?

Д. Г. МОЗУЛЬ: Це свідоме порушення закону. Власник квартири має право тримати квартирантів, але ні в якому разі не брати з них суму більшу, ніж потрібно за оплату даної площі, тобто державну. Але, на жаль, мало таких. Більшість же намагається нечесно заробляти, торгуючи площею, яку їм дала держава. Отож таких і будемо прискіпати. Міськрайвиконком і житлово-експлуатаційні об'єднання Кіровограда будуть вести суворий облік усіх тих громадян, що займають площу більшу, ніж належить. Установка така: зайві метри — здай державі, і хай отримають їх ті, кому вони потрібніші.

Вела розмову З. ПШЕНИЧНА.
м. Кіровоград.

До чистого джерела

...Телефонує в райком секретар комітету комсомолу колгоспу «Аврора» Олександр Швець:

— Запрошуємо в музичну вітальню. Через день ми там проводимо зустріч колишніх фронтівиків і допризовників.

Знаємо: там, в «Аврорі», набутий справді неабиякий досвід в роботі по військово-патріотичному вихованню юнаків та дівчат. Діяльність в цьому напрямі комсомольські активісти поширюють, маючи комплексний підхід до справи. Тут цікаво влаштувати проводи юнаків до лав Радянської Армії, а патріотичне виховання невід'ємне від трудового — наставниками молоді стали ветерани війни і праці, воїни, що виконували свій міжнародний обов'язок на афганській землі. Переконані: черговий захід у музичній кімнаті знову буде проведено цікаво. Тож вирішуємо запросити сюди комсомольських ватажків інших організацій — щоб перейняли все краще, щоб поновились, щоб запровадили в себе.

Ветеран Великої Вітчизняної війни І. І. Гуржос починає урок мужності біля музейних експозицій. Говорить про вихованців районної комсомольської організації, які здійснили подвиг, не скорившись німецько-фашистським за-

гарбникам. Згадував Миколу Лагонду, Лідію Гіринку, Марію Черненко...

...Телефонують з колгоспу «Дружба» — запрошують на вечір солдатського листа. Його влаштовують з ініціативи місцевих краєзнавців, які зустрілися з солдат-

Про ці заходи згадують тому, що вони справді були проведені на високому організаційному рівні, мали неабиякий вплив на молоді; тому, що в ході звітно-виборної кампанії питанням військово-патріотичного виховання партія на-

ЗВІТИ І ВИБОРИ

В КОМСОМОЛІ

ськими вдовами, матеріями полеглих воїнів і зібраними десятками фронтівих трикутників. То — дорогі реліквії для суцільношкільних комсомольців. У будинку культури рядки з тих листів зачитували солдатської вдови, вчителі місцевої десятирічки, червоні слідопити.

...Прийшовши в колгосп імені Леніна, довідуємось, що тут має відбутися тематичний вечір «До чистого і вікопомного джерела подвигу». Розмову з юнаками весть Герой Радянського Союзу Микола Микитович Топольников — колишній командир взводу мінометників, який брав участь в боях під Одесою, Новоросійськом, висаджувався з десантом на Ельтігені, Тамані...

давати першочергового значення. Однак рідко де про це триває розмова. Був, наприклад, на зборах в колгоспі «Дружба». Спілчани там говорили про нерозв'язані проблеми, намічали напрямки своєї діяльності надалі. Однак про загартовування майбутніх воїнів, залученню всіх юнаків та дівчат до патріотичних заходів мови не було. Подумав собі тоді: «Хвалитися набутих не хочуть. Вирішили посперечатися передусім про те, що заважає рухатися вперед, що шкодить у виховній роботі зі слідопитамі...»

Але ж про досвід треба говорити неодмінно і більш предметніше. Бути досвідченим — це ще не значить в усьому проявляти активність. Бо й там, у «Дружбі», і в

«Аврорі» є нерозв'язані проблеми. І саме — у роботі по військово-патріотичному вихованню. І перша з них — відсутність системи, за якою мають працювати комітети комсомолу разом з дисафівціями, профспілковими активістами. Тому цікаві заходи тут влаштовуються від випадку до випадку — під час місячника оборонно-масової роботи, перед святом Перемоги, в дні знаменних дат.

Турбує й те, що на своїх головних зборах юнаки та дівчата мало говорять про фізичне загартовування майбутніх воїнів. Чувши інколи репліки з мисль: «Для нас не проводили...», «Нам не збудували стадіон...», «Нам нецікаво...». Але ж повинні бути розмови й про те, що кожен зі спілчан зробив для того, щоб активізувати спортивно-масову роботу, щоб мати зразкові спортмайданчики, які б використовувались ефективно. Поскаржитися на голову колгоспу, керівника підприємства учасники зборів не побоюються, свою неприязнь можуть показати й в іншому. Однак мені не довелося чути самокритичного: «Соромно, я впродовж року жодного разу не вийшов на старті ГПО, не склав заліку з фізичної та військово-технічної підготовки. Бо лінувався... Бо був байдужий...»

Так, так саме звідси треба починати визначення незробленого — з того, що не зробив кожен окрема. Бо ж не

секрет, що на наших стадіонах рідко влаштовуються масові спортивні змагання, здебільшого вони пустують. Щоб згуртувати команду для участі в обласних змаганнях, деяких спортсменів треба ще й упрощувати, аби поїхали в Кіровоград. А окремих комсомольців інструктори просто таки благаяють: «Дамо тобі гарний спортивний костюм, тільки прийди на кілька хвилин на стадіон — будемо складати нормативи ГПО».

На жаль, предметної розмови на цю тему на зборах не було. Не аналізується результати спартакіадних змагань, не робиться вимір масовості і майстерності. В крашому випадку називається кілька цифр — скільки підготовлено значківців, скільки розрядників. Однак член комітету комсомолу, якому доручено вести роботу по фізичному вихованню серед спілчан, повинен був сказати про те, скільки кожен з них протягом року виходив на старті, яка віддача від цього.

Отож ще раз підкреслюю: говорячи на зборах про нерозв'язані проблеми, не слід забувати й про такі напрями в нашій діяльності, як патріотичне виховання, спортивно-масову роботу, передусім про введення в дію комплексу ГПО.

В. БОГУЦЬКИЙ,
другий секретар
Вільшанського районного ЛКСМУ.

НІ КАНІКУЛ, НІ ЕКЗАМЕНІВ

У Будинку політосвіти обкому партії відбулося чергове заняття місцевого клубу творчої інтелігенції. На ньому заступник Ленінської районної організації товариства «Знання» С. М. Гламаздіна прочитала лекцію «Батисти-розкольників. Хто вони?». Лекція будувалася на місцевому матеріалі, була унаочненою: слухачам показали, зокрема, зразки тієї літератури, яку нелегально поширюють релігійні екстремісти.

Заняття клубу проходять раз на місяць і є формою політнавчання для працівників театрів, філармонії, музеїв, будинків культури, художньо-виробничих майстерень Худфонду тощо. На заняттях вони не тільки слухають лекції, а й стають учасниками зустрічей «за круглим столом», можуть ознайомитися з різними виставками (зокрема, архітектори представляли макети забудови обласного центру в 12-й п'ятирічці); тут можна запитувати, обговорювати, дискутувати.

Хоч це і навчання, але екзаменів і заліків тут складати не треба. Клуб працює круглодобово без канікул кожної другої середи місяця.

Наш кор.

МОСТИ НАД МІСТОМ

ОДЕСА, 17 жовтня. [Кор. РАТАУ Ю. ШЕВЧЕНКО]. Віднині знято всі залізничні переїзди, які раніше сковували автомобільний рух і створювали незручності для пішоходів на пошкоджених магістралях, що зв'язують індустріальний район міста Пересип і житловий масив імені Котляського. Це стало можливим завдяки ве-

денню в дію двох мостів довжиною по 82 метри, які піднялись на могутніх опорах над вулицями. По них пішли поїзди в порт.

Виконавши великий обсяг робіт, колективи трестів «Одестрансбуд» і «Мостобуд-1» здали об'єкт на рік раніше строку. Підраховано, що тільки від ліквідації переїздів економія становитиме близько мільйона карбованців щороку.

На деревообробному заводі Кіровоградського домобудівного підприємства ударною працею відзначаються столяр-складальник віконних рам кандидат у члени КПРС Василь КОНОНЕНКО та столяр-верстатник Валентина ХРАМІНОВА. Вони освоїли всі технологічні процеси, що в індивідуальному результаті дає можливість виконувати планові завдання на 130—140 процентів.

Фото В. ГРИБА.

Любов Петрівна уважно прочитала листа і, не випускаючи його з рук, з досадою чи співчуттям сказала:

— Не підписались. «Група жителів»... А краще було б, якби підписався хто. Бо це хтось один писав. Хотіла б я йому в очі подивитися. Ну, та це таке діло...

А згодом, поговоривши, пояснила:

— Не буду розказувати, як я працюю, бо вийде так, наче виправдовуюсь. Запитайте у людей, які ось стоять коло магазину, запитайте в мого начальника...

— Тут ще ось написано, що магазин у селі був серед літа цілий місяць на замку...

— Це правда.

У Переможне з Устинівки я добрався останнім автобусом і хвилювався: а раптом не застану нікого — може, відпустка у продавщиці й досі не закінчилась? Бо побачити Л. П. Сікаленко треба було неодмінно: про неї, про її роботу писалося в листі до редакції.

Листа ми друкуємо повністю (лише з деякими,

зрозуміло, стилістичними виправленнями), не опускаючи жодного фанту. Хоча, коли я одирав усіх, кого стосується цей лист в Устинівському районі, спочатку засумнівався: чи слід друкувати листа повністю, якщо не все в ньому підтверджується, а те, що підтверджується, явно перебільшено? Можна просто розповісти про ті проблеми, що підтвердились. Нашо згадувати про те, чого не було? Мало що може написати людина, поставивши внизу під листом правильний на всі випадки і водночас безликий, загальний підпис — «група жителів».

Та в тому-то й справа: якщо це був окремий, поодинокий випадок, то непорозуміння, недолік можна було б виправити на місці й не писати про це в газету. Але випадок не поодинокий. І якщо в Переможному факти трохи загострені, перебільшені, то в інших селах, звідки листи в редакцію чомусь не пишуть, справи з торговельним обслуговуванням стоять куди гостріше, ніж в наведеному листі. Про це я скажу, але трохи пізніше.

Повернемося у Переможне. Магазин «Товари повсякденного попиту» після обідньої перерви відчиняється за розпорядком о п'ятій годині. Я добрався сю-

ди з Устинівки останнім автобусом, який заїздився з відправленням майже на годину, але в Устинівці це, як мені сказали, допустиме відхилення, тому нема чого дивуватися. До п'ятої залишалось хвилин десять, перед магазином на траві лежало кілька чоловіків (за курином) і я спробував завести з ними розмову про магазин.

— А ви звідки приїхали? — запитав літній чоловік. У селі, де трохи більше пісоти, хат, навіть тих, хто в колісці, знають по

вари, без яких справді людині не обійтись.

У торговлі Л. П. Сікаленко працює 30 років. Різних змін доводилось їй бачити і відчувати. І хоча в країні нині чимало робиться для того, щоб поліпшити торговельне обслуговування населення (змінено режим роботи магазинів, зводяться нові торговельні комплекси, зменшено продаж спиртного і т. ін.), проте у торговлі проблем ще дуже багато і найголовніша — падає престиж сільського продавця з кожним роком.

Уже чотири роки Любов Петрівна шукає собі підміну. Бодай на місяць. Щоб піти у відпустку. Ні-

ЛИСТ

«Просямо вас допомогти, бо наші керівники на місцях не хочуть прислухатися до голосу людей. Наше село віддалене, проживають у ньому долірки і механізатори. І всі вони ламають голову над тим, як і коли одірватися від роботи, щоб поїхати в магазин за покупками. За покупками не якимись тим дефіцитними, а життєво необхідними: милом, сіринками, сіллю. Іхати треба в друге село, бо в нашому на магазині залишилась одна випічка. Вітрини в магазині порожні, а продавця, Сікаленко Любов Петрівна, тільки бачачи розводять з пенсіонерами. Треба їй десь відлучитися»

імені, не те, що в лице. — З Кіровограда в магазин? А що ж ви тут візьмете? Тут же нічого нема!

— Як нічого? — Ну, не те, щоб нічого — є цукор, хліб, керосин...

— Раніше хоч не треба було за півлітрою аж у район їхати, — чи то жартома, чи із співчуттям мовив інший.

Так, зараз покупців у магазині зменшилось. Це правда. Звідколи вилучили з продажу спиртного.

— То було щось страшне — нерви не витримували, — говорить продавець Л. П. Сікаленко. — Тепер хоч маю змогу більше турбуватися про ті то-

хто не погодився. Чотири роки Л. П. Сікаленко не була у відпустці.

— І цього літа я не пішла б, якби в райспоживтоваристві не довідалась, що зараз є такий дозвіл: якщо немає ким замінити, то можна опечатати магазин і...

Любов Петрівна наче виправдовується. За те, що місяць був зачинений магазин? Так. А мені здається: за те, що скотилось відпочити. Але чому жінка, яка законно повинна отримувати щороку місячну відпустку і яка не отримує її уже протягом чотирьох років, повинна за це виправдовуватися? Саме в той місяць, ли-

«Вогник»

ЗНОВУ

ЗАСВІТІВ

Останнім часом чимало зроблено для зміцнення матеріальної бази нашого спортклубу — обладнано зразковий спорткомплекс, кімнати для гурткової та секційної роботи. Однак ми ще не змогли тут організувати роботу так, щоб до занять фізкультурою і спортом залучити максимальну кількість дітей і підлітків. Упущення було передусім у тому, що ми мало звертали увагу на пропаганду спорту за місцем проживання, не завжди залучали до цієї роботи громадський актив з числа ветеранів Великої Вітчизняної війни, комсомольців підшефних підприємств, вчителів шкіл, студентів факультету фізвиховання педінституту. Тож через це в масовості кроку вперед не було зроблено.

Перебудовуючи свою роботу, ми проаналізували все зроблене, самокритично оцінили недоробки. І ось уже новий вимір до активізації всього виховного процесу в спортклубі.

З метою залучення хлопчиків і дітячок до занять спортом вирішили провести показове театралізоване спортивне

ШКОЛА
МАЙСТРІВ

свято нашого мікрорайону. Запросили на нього ветеранів Великої Вітчизняної війни, кращих спортсменів, що живуть на території жед № 4, фізкультурних активістів Ленінського району міста. В програмі свята були показові виступи боксерів і дзюдоїстів, гімнастів, футболістів, фехтувальників. Тривали «веселі старты», конкурси юних форвардів.

Ветерани спорту М. О. Поляновський та майстер спорту К. М. Нижник, розмовляючи з учасниками свята, говорили їм про значимість постійних занять фізкультурою і спортом, радили записатися у спортивні секції, виходити на старты разом з своїми батьками.

Цей захід був неабияким поштовхом для активізації роботи клубу. Тепер на наших спортмайданчиках значно більше дітей і підлітків. Залучаємо їх до рухливих ігор, вивчаємо інтереси кожного з них, щоб потім юний спортсмен зробив правильний вибір.

Актив ми вже в основному згуртували. Однак хочеться мати більшу підмогу з боку батьків. Саме вони повинні зробити вплив на своїх дітей, привести їх у спортклуб і привчити до того, щоб вони загартовували себе фізично постійно.

Л. ГОШИНА,
педагог - організатор
дитячо - підліткового
клубу «Вогник».

м. Кіровоград.

пень, коли був зачинений магазин у Переможному, писався лист, якого наведено напочатку. Чому ж його не написали торік, позаторік? Бо магазин щодня вчасно відчиняв свої двері. А якщо й висів на дверях замок, то висів і запис: «Поїхала в Устинівку з тозаром». Чи в Долинську, чи ще кудись. Не кажучи вже, що тільки з одними заїзтами треба трішки на місяць їхати в Седнівське роздрібно-торгівельне підприємство і четвертий раз в райспоживтовариство.

— З Кіровограда, з обласного управління торгівлі приїжджали. Кажуть: вам торгувати треба, а не

— Ми тут і експедитори, і санітари, і вантажники... Всі роки. І хоча близько трьох років тому провели у торгівлі реконструкцію — централізували поставання продуктів із Устинівської районної бази — проблема «універсальності» продавця не вирішена.

Михайло Мусійович із радистів і жалем згадує ті часи, коли їхнє сільське споживтовариство було прикріплене до Долинської міжрайбазы. Тоді більшою мірою вони були експеди-

ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

в особисті справи — зачинили магазин і буйайте здорові. І на день, і на два дні. На сільщині їй треба. А тепер діло дійшло до відпустки. Приїхав директор РТП тов. Гуря, опечатили магазин і все: тов. Сікаленко відпочивають. Магазин на замку уже другий місяць. Як бути людям? Дорічка встає щодня о 4-й ранку, народиться, а тоді ще й думає: як би це і чим би це добратись у сусіднє село до магазину за покупкою? Де ж турбота про людей?

Допоможіть нагадати всім цим окомандювачам, які люди повинні стояти за прилавком.

Група жителів.

за тобою турбуватись... Навіть вони не в торгівлі працюють, а казна-де...

Л. П. Сікаленко справді має підстави дивуватись із тих наївних слів представників управління, адже вона не тільки завідує магазином, а й експедитор, санітар, вантажник...

Останні слова, до речі, про універсальність сільського продавця належить не їй. Їй мені сказав директор Седнівського роздрібно-торгівельного підприємства М. М. Гуря. Той самий тов. Гуря, який згадується у листі. Якщо бути точним, то магазин у Переможному опечатували не він, а головний ревізор райспоживспілки П. П. Баранюк. Хоча дозвіл згада його — «тов. Гуря».

торами й вантажниками («Треба було добре попобігати, щоб знайти потрібний товар, але без товару не вертались: як нема на одному складі, то є на другому»), але й торгувати теж було чим у магазинах.

З серцем згадує директор і недавні відвідини представників облторгнагляду. Запитували цілком правомірно: чому у продовольчі магазини, яких у роздрібно-торгівельного підприємства три, не завозиться сало, чому в магазині немає ковбаси? Так, людям потрібне сало й ковбаса, не заважаючи на те, що це село: не всі мають підсобні господарства, тримають худобу, не кажучи про людей тимчасових, командированих. Але як ти завезеш ковбасу, хоча не раз пропонували з Долинського птахомисництвом, якщо її нема де збе-

рігати? Жодного холодильника нема у Седнівському РТП.

— Один є, — уточнює М. М. Гуря, — але він не працює. Як забрали півтора місяця тому агрегат для ремонту на завод «Ремпобуттехніка» в Кіровограді, то й досі чекаємо. Побутові, невеличкі, та що для магазину побутовий? І це не тільки в нашого РТП такі проблеми: на правлінні районного споживчого товариства завжди тільки й розмов, що про холодильники...

Можна було б називати і називати проблеми в торгівельному обслуговуванні сільчан Устинівського району — в розмові з директором кушова роздрібно-торгівельного підприємства їх відкрилося багато. Але в першу чергу я хотів отримати відповідь на запитання: чи збираються устинівські працівники торгівлі піднімати престиж свого фаху? Тобто — вирішувати проблему кадрів. Адже рівно місяць у Переможному сільмаг був на замку саме через це: в магазинах не вистачає продавців.

— Збирається відкривати школа-магазин, по підготовці продавців, — без ентузіазму й оптимізму мовив М. М. Гуря. — Але чи вирішить це проблему? Я, наприклад, знаю багатьох молодих людей, які позакінчували не тільки курси, а й училища, технікуми, а в сільську торгівлю не йдуть. Чого не йдуть? Важка і неядка робота.

Коли Михайло Мусійович говорив ці слова, він мав на увазі і ті проблеми, про які йшлося вище, і те, як мало не щодня доводиться оббивати пороги різних організацій (колгоспу, райспоживсоюзів, райспоживсоюзів, райспоживсоюзів, райспоживсоюзів).

№ 5), заслуженого тренера РРФСР Е. П. Печая, тренера по гандболу О. Щербаківа, удостоєного ордена Трудового Червоного Прапора за підготовку олімпійських чемпіонів вивчає сьогоднішнє покоління студентів.

А хто не знає наших земляків — рекордсменку світу, екс-рекордсменку країни з легкоатлетичного багатоборства К. Гордієнко (Заславська), заслужених майстрів спорту з футболу В. Євтушенка, М. Михайлова, майстрів спорту СРСР з легкої атлетики В. Роміна і В. Бондаря, майстра спорту міжнародного класу В. Решетникова. Наш випускник О. П. Березан очолює обласний спорткомітет, В. В. Даренко тренує кіровоградську «Зірку», очолюють ДСТ Ю. І. Махно, В. О. Ковальов, Г. В. Шулькін.

За роки існування факультету підготовлено 123 майстри спорту СРСР, понад 300 кандидатів у майстри спорту і 1000 спортсменів I розряду. Наші випускники виборювали призви місця на всесоюзних і республіканських змаганнях. Чемпіоном Європи з класичної боротьби був майстер спорту міжнародного класу А. Ушаков, призером чемпіонату Європи з боксу — В. Долгуш.

Але обов'язково хочеться додати, що з нагоди 30-річчя 18—19 жовтня на факультеті відбудеться науково-практична конференція, урочисті збори, святковий концерт і спортивні змагання, на які ми запрошуємо усіх наших випускників. Рідні пенати чекають вас.

В. ЯЗЛОВЕЦЬКИЙ,
декан факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

приємства, райспоживтовариства), аби випросити машину везти товари, і те, що часто доводиться незаслужено вислуховувати докори лонупції, сільських жителів...

Незаслужено? У працівників торгівлі в лексичному запасі є така фраза: покупець завжди правий. І кажуть вони її, як правило, тоді, коли не хочуть визнати правоти покупця. Мовляв, нічого не вдієш: покупець правий... Але ж покупець-таки правий! І тоді, коли продавець обслуговує неетично, і коли немає товару в магазині, і коли магазин на місяць замикається... Бо покупець ніколи і ніяк розбирається в причинах, в проблемах торговельних. Та й навіщо? Раз магазин є — він повинен працювати, обслуговувати людей. І обслуговувати на високому рівні, як належить це робити сьогодні, в наш прогресивний век.

А що продавиця (як, до речі, й сам директор М. М. Гуря) уне четвертий рік не була у відпустці — покупець не знає. Проте, якби й знав, то все одно мав би повне право писати скаргу, вимагати, щоб з дверей сільмагу зняли замок.

Колгоспники Переможного ще порівняно не в найгіршому становищі. Їхній сільський магазин ним працює і, як сказав М. М. Гуря, переживає план товарообороту, бо Л. П. Сікаленко — одна з найдосвідченіших і найсумлінніших продавців роздрібно-торгівельного підприємства.

А як бути жителям сіл Леонтовичі, Малої Олександрівки та інших, де замки на сільмагах уже заржавіли од джоноті?

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комунара».

**Юрій
ДМИТРЕНКО**

ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

(Продовження. Поч. у №№ 118, 121, 122, 123 за 2, 9, 11 та 14 жовтня ц. р.).

— Так ось, — продовжував Завагін, — я не помиляюсь. Аварія на шосе, загинув інженер Митилько, проїхав діагностик, відділили лікарні позиваємцем, котрий називався товаришем загиблого конструктора — все це не так просто, як може видатися на перший погляд. З хвилини на хвилину підійде Стороженко з управління державних... Тут виникла пропозиція створити колектив на зразок групи «Розшуки». Тобі планується одна з головних ролей...

— Голей! — Карим подумав, що йому вчулося це слово.

— Так, саме ролі. коротко про суть справи. За останні три роки спостерігається витік технологічної інформації з нашої області. Що я маю на увазі? Розробили в нас на заводі електромеханічну нову технологію покриття керамічних виробів нігровомалями. Тільки-но збираємося патентувати цей винахід, а нам говорять: «Винахід чудовий, але одна іноземна фірма буквально кілька днів тому запатентувала подібний». Ми, мовляв, не хочемо звинувачувати вас ні в чому, але, очевидно, вчені вашої країни працювали паралельно з спеціалістами фірми «Шмітгаусперк», але припустились. І так було ще кілька разів. Останнім часом в галузі радіоелектроніки, нової технології безвідходного оброблення деревини, ще якихось там технологій. Розберешся, бо тобі це буде потрібно. Поки що треба знати одне: у місті хтось дуже серйозно займається промисловим шпигунством...

— У нашій Полтаві промислове шпигунство? Аж не віриться... Тут далеко не передній край науки і техніки, наскільки мені, колишньому інженерові, відомо... — скептично докинув слово Карим, зиркаючи на майора й намагаючись зрозуміти, чи не розігрує той його.

— Факти, як ти знаєш, річ уперта. — Завагін посміхнувся. — Я розмовляю з тобою цілком серйозно.

— Але як ми до цього маємо відношення? — капітан стонував плечима. — Цим повинні займатися чокісти.

— Вони й займаються... Але бачиться можливість допомогти їм. Тому й створюватиметься група, так би мовити, сприяння. Офіційна версія така: ти, слідчий міліції, разом зі слідчим прокуратури Лавранюком (дамо вам ще в допомогу Істомека) будете займатися випадком на шосе. Як рядовим випадком аварії зі смертельним наслідком. Про це буде відомо, з цього таємниці особливої роботи не слід. Скоріше навпаки, можна навіть періодично деяку інформацію десекретити. Випадково, звичайно, при певних умовах. Роботу всієї вашої групи періодично спрямовуватиме Стороженко. Він і його люди мають залишатися в тіні. Є підозра, що діагностик зацікавив того, хто добув у нас інформацію про нові технології. Цілком можливо, що й аварія на шосе — справа їхніх рук. Тепер, сам розумієш, чому я допитував тебе, чи не привидівся хлопчачий погляд. Тут ще одне не ясно. Пам'ятаєш, про випадок на шосе нас, міліцію, повідомили телефоном через хвилину 20—25 після зіткнення. Чоловічий голос. Ми його записали на магнітну плівку. Досі не відомо, хто телефонував. А це важливо.

— А що, як дати прослухати запис Степанковій? Може, він упізнає голос?

— Ти думаєш, що дозволив той, чий погляд вкербувався йому в пам'ять? Але ж він не чув його голосу...

— Я допускаю, що це він провіднував хлопчика... Може, хотів перекопатися, чи пам'ятає Степанко його...

Завагін подивився на капітана.

— Логічно... Цілком логічно. А головне — усі наші припущення поєднує ця твоя версія. Треба обов'язково перевірити. Візьмеш запис у науково-технічному відділі, хай послухає. Правда, телефонний запис якістю не відзначається, та все ж якась зачіпка...

— Добридень! Дозвольте, товаришу майор! Я не запізнився?

У дверях стояв спортивного вигляду молодцюватий років тридцяти чоловік з усміхненим обличчям. Чисто поголений, з короткою зачіскою, в бездоганно підібраному по фігурі світлому костюмі, до якого неначе язливо пасувала сіра картата краватка. Молодечка сила струменіла від цього молодика. Карий напружував пам'ять, щоб пригадати привітне обличчя з хитруватим прижмуром карих очей під густими бровами. Звичайно, він бачив його на змаганнях із самбо. Прибулий теж упізнав Карого, привітно кивнув капітанові. Завагін ступив назустріч:

— Проходь! Ми тут уже деякі моменти обговорили. З хвилини на хвилину підійде з прокуратури Лавренюк. Істомека сьогодні не буде, але з його начальником я переговорю. Сказав, що Карому на допомогу потрібен.

Стороженко пройшов до столу, встав з палки, яку приніс з собою, кілька аркушів паперу.

— Це для вашого начальства. Прохання звільнити членів групи на період нашої співпраці від усіх інших справ. В обласному управлінні все погоджено. Словом, тепер уже можна приступати до роботи. Вам, Максиме Михайловичу, найбільший шмат роботи випадає. Доведеться вести подвійне розслідування.

— В загальних рисах я вже капітану проінформував, — докинув слово Завагін. — Це найдосвідченіший слідчий нашого райвідділу. Можете бути в нього абсолютно впевнені.

(Далі буде).

Хто співає за «Примус»?

ПОЛЕМІЧНІ ЗАМІТКИ ПРО МОЛОДІЖНУ МУЗИКУ

Останнім часом серед частини нашої молоді зросла популярність професійних та самодіяльних рок-груп і виконавців. Водночас дуже часто можна почути запитання любителів музики: чому на полицях магазинів не знайдеш дисків з записами В. Кузьміна, груп «Ді-

алог», «Автограф», «Інтеграл», «Акваріум», «Машини часу» та інших. Відповідь на це питання якоюсь мірою витікає з наказу № 405 від 15.07.83 р. Міністерства культури РРФСР, згідно з яким у репертуарі естрадно-музичних колективів пісні членів Спілки композито-

рів СРСР повинні становити не менше 80 процентів репертуару.

Дотримання вищевказаної процентної норми стало обов'язковим при записі виконавцями дисків та при їх виступах з концертними програмами. І це не завжди на користь якості музики. Так, популярний співак і керівник групи «Карнавал» О. Барікін був вимушений включити у свій репертуар деякі не надто вдалі пісні Д. Тухманова, які в концерті являють собою програму за звучанням піснями самого Барікіна.

На жаль, це не єдиний приклад. Газета «Правда» якимось писала, що «у нас з'явилася ціла категорія осіб, які поставили постачання ВІА репертуаром на міцну комерційну основу».

Ці негативні моменти розвитку професійної рок-музики, а також деякі обмеження концертних виступів самодіяльних рок-груп викликали відповідний вибух «підпільної» музичної «рок-індустрії», який проявився у виникненні так званих «рок-клубів», «рок-кафе», створенні «магнітоальбомів» та появи машинописних журналів типу «Роксі», «Ухо», «Сморчок» та інших.

На магнітних плівках можна зустріти не лише твори самодіяльних рок-музикантів (тут активно «творять» ленинградські

групи «Акваріум», «Кіно», «Аліса», «Дивні ігри», московські ансамблі «ДК», «Нічний проспект», «Центр», уфимський «ДДТ»), а й учасників професійних рок-груп. Правда, останні, як правило, виступають не під своїми прізвищами, а ховаються за назвами існуючих чи придуманих рок-груп. Тому критикувати за відверті поступки дешевого міщанського смаку слід не фізичні «Примуси» і «Альфи», а конкретних професійних рок-музикантів — Ю. Лозу (група «Зодчі» Тюменської філармонії) і С. Саричева (програма «В єдиному ритмі» Марійської держфілармонії).

Анонімність «магнітофонного року» у ряді випадків підштовхнула деяких «рок-творців» (групи

«ДК», «Мухомор», «Вакцина», «Трубині поклики», О. Новикова) на створення пісеньок, які проповідують аморальність, насильство, що ображають наші громадянські почуття. В «таємності» вищевказаних рок-виконавців можна неозброєним оком помітити сліди впливу хідної пропаганди.

Звичайно, в репертуарах деяких наших самодіяльних колективів ще досить часто зустрічаються претензійність, безпомічність, надуманість, але водночас не можна не відмітити, що трапляються і справжні музичні знахідки, які не поступаються творам професіоналів. І головне тут для нашої молоді — навчитись відрізняти дешеву підробку від справжньої речі.

В. ГРУША.

Доларовий зорепад

По-справжньому яскраві «зірки» — рідкість сьогодні на небосхилі західного року. А ось «зорепад» колись широко розрекламованих бездарних рок-ідолів вразить будь-яку багату уяву. І все-таки не рідко, в списках хіт-парадів зривають давно знайомі імена. Це ті, хто сам став частиною мелобізнесу, хто вмів підігріти інтерес до себе з надлишків прибутку.

«Поп», «сеул», «нью-вейв», «хеві метал»... Стиль не важливий. Важлива комерція. Талант чи нездар? Не в тому справа. Вміння робити гроші — оплот моралі і секрет ус-

піху. Якщо хочете, в цьому — політика шоу-бізнесу. Від перемін моди не залежать тільки «манімейкес» — вони створюють моду...

Або оплачують зі своєї кишені повний провал.

Американський журнал «Форбс» щороку друкує список власників найбільшого капіталу. Поряд з іменами Рокфеллера, Мел-

лоуна, Скейфа у цьому переліку — вдова Леннона. Яким чином? Виявилася здібнішою від свого трагічно загиблого чоловіка? Нічого подібного. Обдарованість тут ні до чого. Поко Оно безпартійно експлуатує популярність самого Леннона. Що ж, такі звичаї.

Ії власні виступи приносять лише збитки. Вона їх компенсує за рахунок коштів, залишених Джоном. У самих Штатах її останнє турне закінчилося

повним провалом. У Європі зали були заповнені лише наполовину. «Концерт у Мангеймі в Західній Німеччині взагалі довелося відмінити через повну відсутність інтересу до виконавиці», — зізнався організатор поїздки по цій країні Хермго Клайн. В інших містах справи йшли не краще. «Пешив інквайрер» навіть таку статистику: у Мюнхені в залі на 2 тисячі місць на концерті Йоко було 300 глядачів, в Копенгагені в такому ж залі — 500, в Брюсселі — 300, у Відні — 600.

Аншлагу не було. Турне Йоко пройшло невдало,

і нема ніякої таємниці в тому, чому це трапилося, — сказав в інтерв'ю тижневику один менеджер. — В неї нема таланту. Вона отримала виконавця і жалюгідну співачку. Вже краще я дозволю дантисту свердлити мені зубний канал без знеболювання, ніж примушу себе слухати Йоко!».

«Вона вже звикла співати для пустих крісел, а не для любителів музики», — іронізує інший представник рок-індустрії. — Щоб примусити організувати своє семитижневе турне по незаповнених залах Америки, вона мусила з власної кишені викласти мільйон доларів».

І все ж, незважаючи на збитки, Йоко робить гроші. У тому числі і на пошмертній славі чоловіка. Недавно вона продала за солідну суму гітару Леннона, що призначалася його старшому сину Джуліану.

Йоко Оно терпить не може конкурентів. І особливо претендентів на спадщину Джона. Інтерес до його творчості не спадає — так що Йоко правильно розраховувала примноження свого колосального капіталу.

І. ГАПОЧКА.

(Бюлетень прес-бюро «Комсомольской правды»).

«Струмок» живить ріку мистецтва

«З невеликого струмка починається ріка...» — співається в пісні. З невеликого «Струмка», дитячого танцювального гуртка при Палаці культури імені Жовтня виробничого об'єднання по сімвалках «Червона зірка», за 12 років утворився великий колектив із 350 учасників. Тепер це вже зразковий хореографічний ансамбль, неодноразовий переможець обласних та республіканських оглядів і конкурсів, дипломант першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної творчості. Виступав у Молдавії, Кабардино-Балкарії, Києві, їздив до Болгарії.

Всі ці роки незмінно колективом керує Олег Іванович Кирток, що закінчив два відділення Олександрійського культосвітнього училища — хореографічне й режисерське. Разом з ним працюють хореографи Л. М. Кирток, Н. Ф. Шпак, Л. І. Януш, аккомпаніатори В. І. Ярошенко та В. І. Кривоко-

При... 10/17 та «Орлятко» організовані танцювальні студії з охопленням більше ста дітей. Ведуть заняття в студіях працівники Палацу і таким чином готують частину майбутнього покоління для «Струмка». У садочках танцюють усі бажаючі, а вже в ансамбль треба пройти за конкурсом.

«Дорогі комісарів», «Мир потрібен усім», «Сяє сонце миру», «Лявоніха», «Російські каблучки», «Каліна», «Спрингудітіс» — ці композиції становлять основу репертуару ансамблю. Виділяються номери «Дорогі комісарів» на мелодії пісень Я. Френкеля «Не печалься о сыне» та «Погоня», «Давенить давінок», який знайомить школярів із професіями лікаря, будівельника, механізатора, космонавта.

Сімнадцятирічні випускники «Струмка» розходяться хто кудя — в дорослий ансамбль «Колос» при своєму ж Палаці, у «Весну» при міському Палаці культури імені Компанієць, в педінститутську «Юність»... Дехто вступає до хореографічних та культосвітніх училищ, а С. Твердоступ, К. Поляков, Т. Кась уже й працюють на танцювальному поприщі. Таким чином «Струмок» живить ріку мистецтва...

Наш кор.

М. Кіровоград.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ПУТЬ ДОМОЙ

Музыка В. КИСЕЛЕВА
Стихи В. ДУБРОВИНА
Птицы вечером весенним
К нам спешат издали.
Облада их отраженьем
Пограничная река.
Их несет попутный ветер.
Степь зовет живой травой.
Хорошо, что есть на свете
Это счастье — путь домой.
(2 раза).

Словно усталый не знают —
Столько радости в груди.
Впереди страна родная,
А чужбина позади.
Скоро их озера встретят
И подарят им покой.
Хорошо, что есть на свете
Это счастье — путь домой.
(2 раза).

Можно здесь душой согреться,
Здесь земля теплом полна.
Ведь Россия, словно сердце,
Словно жизнь, всегда одна.
Снова птиц усталых встретил
И приветил край родной.
Хорошо, что есть на свете
Это счастье — путь домой.
(2 раза).

Олег андр ПЛЯЧЕНКО не тільки керує вокально-інструментальним ансамблем «Інар» Кіровоградського районного будинку культури, а й сам виступав на сцені і пише пісні.

Фото В. ГРИБА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українських мові

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

БН 00836.

Обсяг 0.5 друку арк

Індекс 61103.

Зам. № 566.

Тираж 61 000.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28 96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.